

Kapitel V.

Om Forholdet mellem Kommunerne med Hensyn til Fattigunderstøttelsens Udredelse, Tilbagebetaling m. v.

§ 44.

Den Kommune, hvori en Person bliver trængende til offentlig Understøttelse, skal, om det end ikke paahviler den at afholde de dertil medgaaende Udgifter, være pligtig til at forsyge ham saalænge, indtil det enten ved Aerkjendelse af den vedkommende Kommune eller i fornødent Fald ved højere Myndigheds Afgjørelse er bestemt, hvilken Kommune der vil have at overtage Forsørgelsen.

Fattigbestyrelsen skal drage Omsorg for, at den Trængende, naar han begjærer Understøttelse, strax afhøres om

- a. sit Navn, Alder og Helbred,
- b. sit Fødested og hvorlænge han har opholdt sig i Kommunen og hos hvem,
- c. sin Husstand, dennes Størrelse og Bestaafenhed,
- d. om han tilforn har behøvet eller faaet Understøttelse,
- e. hans Trang og Aarsagen dertil,
- f. om han selv kan fortjene Noget,
- g. om han ved Slægtningers og Venners Hjælp eller paa anden Maade har nogen Underholdning,
- h. hvormeget han kan behøve, og hvort Understøttelsen kan bestaa, osv.

De afgivne Forklaringer blive strax at nedskrive i en dertil bestemt Protokol.

Det tilkommer den Kommune, hvor en Trængende opholder sig, at tage Bestemmelse om Understøttelsesmaaden og Størrelsen af den Understøttelse, der tildeles ham, uden Hensyn til, om Udgiften til Understøttelsen endeligt skal afholdes af denne Kommune eller ikke.

§ 45.

Den Understøttelse, som en Fattigkommune i Henhold til § 44 under Sagttagelse af den der foreffrevne Fremgangsmaade har ydet en Person, uden at dens endelige Afholdelse paahviler samme, bliver at erstatte af den Kommune, der i Henhold til de i denne Lov indeholdte Regler dertil er forpligtet. Undtagne fra denne Erstatning ere saadanne Ydelsers, der ikke have paaført Opholdskommunen som saadan nogen Udgift, saasom Befordring til og Budsendelse efter Læge og Jordemoder, afgiven af Kommunens Behoere efter Dmgang, og andet Egnende.

Udgifterne til en Fattigs Forpleining kunne dog kun forlanges fuldstændigt godtgjorte, forsaavidt de ikke overskrider det Beløb, der af Indenrigsministeren er foreffreven som det højeste Sum, der kan fordres erstattet. Denne Sum skal bestemmes til et forskjelligt Beløb, eftersom den Trængende er syg eller ikke. I sidste Tilfælde skal det foreffrevne højeste Beløb, naar det er en Familie, som understøttes, ikkun kunne beregnes for Hovedpersonen, hvorimod der for ethvert af de flere andre til samme hørende Indvidder i det Højeste maa fordres det Halve af Beløbet for Døgnen. I Sygdomstilfælde, hvormed Barselsfærd, men ikke Frugtommelighed bliver at sætte i Klasse, bliver der til de Udgifter, for hvis Størrelse den af Indenrigsministeren fastsatte Begrænsning er gjældende, at henregne Betaling for selve Forpleiningen, Dagpenge og Bederlag til Læger, Bederlag til Jordemoder, Betaling for Lægemidler og andre paa den Syge anvendte Omkostninger. Har der imidlertid efter Lægens Begjering, der maa udsærdiges skriftlig, været antaget særlige Sygevogtere til den Syge, skal der for hver Sygevogter endvidere kunne beregnes en særlig Godtgjørelse for hvert Døgn, hvis Størrelse ligeledes foreffrives af Indenrigsministeren, ligesom ogsaa Omkostningerne ved Anskaffelsen af saadanne Gjenstande til den Syge, som